

Wágner Sándorné A Tanári Szobában

Édesanyám a Hernád utcai iskola tanári szobájában, 1954-ben. Jobbról a negyedik Wágner Sándorné.

Amikor anyám elvégezte a polgárit, írt egy kétségbeesett levelet a veszprémi apácázárda főnöknőjének. Erre az elküldte neki a tanítóképző első évfolyamának a könyveit. És anyám fölment a padlásra Fornád-Kecsegén, és egy szál magában, minden segítség nélkül fölkészült az első évből. Nem is tudta senki, és amikor jött a vizsga ideje, akkor azt mondta a nagymamának, hogy anya, kellene egy kis pénz. Minek? Föl akarok menni Veszprémbe. Miért? Mert le akarok vizsgázni a tanítóképzőben. De ne mondd el senkinek, mert ha megbukok, ne nevéssenek rajtam. Megkapta a pénzt, fölment, és levizsgázott. Utána felkerült a család Pestre, ahol anyám befejezte a tanítóképzőt, és tanítani kezdett a Százados úti iskolában, aztán átment a Peterdy utcai elemi iskolába. Végül a Hernád utca 42-ben volt, onnan ment nyugdíjba.

Amikor anyám rájött, hogy apám nem fog visszajönni, megbetegedett, és leesett a lábáról. Sose gyógyult meg, de olyan állapotba került, hogy már nem kellett ágytálazni. Elment az iskolába tanítani, hazavánszorgott, és lefeküdt. Huszonöt évig volt ilyen állapotban. Közben az történt, hogy anyámat csak akkor tartották meg az iskolában, ha elvállalja az úttörővezetést. El tudja képzelni, hogy anyám ebben az egészségi állapotban hogyan tudott úttörővezetni. Erre mondtam, hogy csöppet se félj, majd én csinálom. Úgyhogy anyám mellett tulajdonképpen én voltam az úttörővezető, és a csapat a hetedik kerület legjobb úttörőcsapata lett 1949-ben, megkaptuk a Vörös Vándorzászlót.